

καὶ ἐφαίνεται ὡς ἀνεστραμμένοις κάλυξ λειριούτων τροπικῶν, ἐν ᾧ ἐταράσσοντο αἰωρούμενοι δύο στήμονες ἐκπρεπεῖς. Ὅτε δὲ τέλος κατὰ τὸ κορυφώμα τῆς ὀρχήσεως ἀντιπαρήλθε μετὰ τοῦ πρώτου ὀρχηστοῦ προεκβάλλουσα ἐν ἀνεκφράστῳ κομψότητι τὸ ἥμισυ τοῦ θαυμασίου αὐτῆς σωματίου, οὕτως ἀποτελοῦσα τὸ ἀρεστὸν σχηματίον τῆς κρεμάθρας, τὸ δὲ κοινὸν ἤρχισεν ἐπευφημοῦν, τότε ἐμειδίασε μετὰ τοιαύτης μετριοφροσύνης ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἶπῃ «δὲν εἶναι δὰ τίποτε, τί ἐπάθετε;» καὶ ἐν ᾧ ὁ ὀρχηστὴς συνεσπᾶτο καὶ ἐκλονεῖτο ὡς κρίνον ἐν νηνέμῳ θερινῇ νυκτί, ἐκείνη ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ αὐτῇ παραβόλῳ θέσει οὕτως ἀσφαλῆς καὶ ἤρεμος καὶ ἀθάνατος, ὡστε πλατεῖά τε καὶ θεωρεῖται ἐξερράγησαν εἰς βροντώδη χειροκροτήματα, ἀνακραυγὰς καὶ κρούσεις, ἡ δὲ αὐλαία κατεβιάσθη ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν παραφόρων.

**Λ.

ΕΝ Τῆ ΑΦΡΙΚῆ:

Ὁ Λίβ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Σουδάν.

Ἐσπέραν τινα εἶδομεν τὸν ἥλιον δύοντα ἐν μέσῳ ἐρυθρῶν νεφῶν. Ὁ καύσων κατέστη ἐνοχλητικώτατος, καὶ ἠγνοοῦμεν ποῦ νὰ καταρῦγομεν πρὸς εὐρεσιν ὀλίγης δρόσου.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη, μᾶς εἶπον μετ' ὀλίγον θὰ φυσήσῃ ὁ χαμσὺν, καὶ τότε ἔχετε νὰ υποφέρετε.

Καὶ ὄντως πρὸς τὰς ἑνδεκά ἤρχισε νὰ πνέῃ ὁ φοβερὸς μεσημβρινὸς ἄνεμος, καί, τίποτε ὀλιγώτερον, μᾶς κατέλαβε φόβος ἀσφυξίας ἐλλείψει ἀναπνευσίμου ἀέρος. Δὲν δύναμαι νὰ συγκρίνω τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐντύπωσιν ἢ πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα πρὸ πεπυρακτωμένου κλιθάνου ὑελοργείου, οὐτινος ἐξαίφνης ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν ἡ θύρις.

Ὅταν δὲ λίβ ἀρχίξῃ νὰ πνέῃ, ἡ ἀτμοσφαῖρα ταράσσεται καὶ πληροῦται ἐξ ἐρυθρόχρου κόνεως οὕτωσι λεπτῆς ὥστε παντάχῳ εἰσχωρεῖ. Διὰ μέσου τοῦ πέπλου τούτου ὁ ἥλιος ἐμφανίζεται πορφύρινος καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ζοφοῦται ὡς ὅταν συμβαίνει ἐκλειψίς. Ὁ ἀήρ φλεγόμενος ἀπόλλυσι τὴν ἐλαστικότητά του, πᾶσα αὐτοῦ πνοὴ φαίνεται ὡς ἐξερχομένη καμίνου, πνίγουσα οἰονόηποτε μένῃ ἐκτεθειμένος ἐξω. Κόπως βαρεῖα καταβάλλει τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου, χάνεται ἡ ὄρεξις, ἀρήρητος οἶψα ἐπέρχεται, καὶ σύμπας ὁ ὀργανισμὸς βυθίζεται εἰς βαθυτάτην νάρκην.

Καὶ αὐτὰ τὰ θηρία μένουσι κεαρμυμένα εἰς τὰ βάθη τῶν κρησφυγέτων αὐτῶν, ἀδυνατοῦντα νὰ ἐξέλθωσι: πρὸς εὐρεσιν τροφῆς.

Καθ' ἣν περίοδον ὁ ἄνεμος οὕτως εἶνε ἐπίφοβος, οὐδὲν καρθάνιον τολμᾷ νὰ ριφοκινδυνεύσῃ διερχόμενον τὴν ἔρημον: δυστυχία εἰς τοὺς ἀπερискέτους ταξιδιωτὰς τοὺς ὁποίους τὸ μαρτύριον τοῦτο καταλαμβάνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄμμων! Μετ' οὐ πολὺ στρόβιλοι κόνεως ἐπισκοτιζοῦσι τὴν ὄρασιν: ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν δίψαν, δὲν δύνανται νὰ θεραπεύσωσιν αὐτήν, ἐξατμιζόμενου τοῦ ὕδατος ἐντὸς τῶν ἀσκῶν: ἐξησθημένοι, μὴ ἔχοντες τὰ μέσα ὅπως ὑπεκφύγωσι τὴν μάστιγα, ἀνθρώποι καὶ ζῶα ὑποκύπτουσι, καταθαπτόμενοι ὑπὸ τὴν ἄμμον. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λιθὸς θὰ ἦσαν κινδυνωδέστερα ἔτι, ἐὰν ἡ φύσις δὲν ἔθετεν ὄρια εἰς τὴν βασιλείαν του καθ' ὅτι δὲν πνέει ἢ κατὰ διαλείμματα, σπανίως δὲ διαρκεῖ κατὰ συνέχειαν πλείοτερον τῶν τριῶν ἡμερῶν, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντίσχη εἰς μακροτέραν δοκιμασίαν.

Καθ' ἃ ὑποδεικνύει τὸ ὄνομα χαμσὺν, ἀραβιστὶ σημαῖνον πεντήκοντα, αἱ πνοαὶ τοῦ ἀνέμου τούτου εἶνε ἐπίφοβοι μόνον ἐν περιόδῳ πεντήκοντα ἡμερῶν, ἐν ἀρχῇ τῆς ξηρασίας: παρελθούσης τῆς ἐν λόγῳ ἐποχῆς, οἱ βόρειοι ἄνεμοι ἐπικρατοῦντες ἀκαταπαύστως ἐν τῇ χώρᾳ παράγουσιν ὑγιά καὶ καθαρὰν ἀτμοσφαῖραν, ἥτις καθιστᾷ τὸν τόπον ἐντελῶς κατοικήσιμον ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

(Μετὰφρασις)

K*

Εἰς τὸ ὄρολογίον τῆς ἀγορᾶς

(Εἶνε γνωστὴ ὅχι μόνον εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς πάντα πολιτισμένον ἄνθρωπον, ἡ ἱερουσαλία τοῦ Σκότου Ἑλγίνου. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁ εὐγενὴς λόρδος κατακερμάτισεν ἐπὶ τοῦ αἰτωμάτος τοῦ Παρθενῶνος τ' ἑριστοურγήματα τοῦ Φειδίου ὅπως μεταφέρῃ αὐτὰ εἰς τὴν ὀμιχλώδη πατριδα του. Τὸ τῆς Ἀγορᾶς ὄρολόγιον ἦτο τὸ ἀντίτιμον τῶν ἀριστοουργημάτων ἐκείνων. Ὁ Βύρων ἐμαστίγωσε τὴν ἱερουσαλίαν ταύτην διὰ τοῦ ἀθανάτου ποιήματός του ὁ Ἡ κἀτὰρ τῆς Ἀθηνᾶς.)

Τοὺς κατωτέρω στίχους ἔγραψα ἀγανακτῶν, μικρὸν πρὸ τῆς καταστρέψης τοῦ ὄρολογίου πυρακτῶν: ὀλίγους μῆνας κατόπιν τὸ πῦρ εἰσέηκουσε τῆς εὐχῆς μου καὶ ἐκρήμισεν δ,τι ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ κρημνίσῃ ἡ ἔθνικὴ ἀγανάκτησις.)

A'

Βάλτε φωτιὰ καὶ κάψτε το: ἔτσι τὴν τέσσαραις ἀγέραις Σκορπίστε τὴ σκῆνην του, σημάδι νὰ μὴ μείνῃ·
Εἶν' ἐντροπὴ τόσου καιροῦ νὰ στέκεται ἡμέραις
Ὀλόρθη ἡ ἀδιάντροπη αὐτὴ εὐνογάμοσύνη...
Γκρεμίστε το: δὲν ἔρατε ἔτσι ἔθνος τι ἀξίζει!
—Στὸ ἔθνος; ε' ὅλους τοὺς λαοὺς, στὴν τέχνην, στὴν σοφίαν·
Διαμάντι κάθε πέτρα του, διαμάντι μᾶς κοστίζει·
Μιὰ τοῦ Ἰκτίνου ξεστερία, μιὰ σκέψι τοῦ Φειδία!

B'

Ἐνας μιλῆρος μιὰ φορά, τοῦ σκότους ἕνας Σκότος,
Μέσ' στοὺς ἀνθρώπους ἔσατος, μετ' στοὺς ἀχρεῖους πρώτος,
Ἦλθε στὴ γῆ τῆς Ἀθηνᾶς ε' ἄλλο καιρὸ καὶ χρόνον
Κ' ἔστησε τὸ ὄρολγ: αὐτὸ στὴν ἀγορὰ κολῶνα·
Κι' αὐτὸς δὲν πῆρε τίποτα: δὲν πῆρε παρὰ μόνον
Ὀλίγα παληολίθαρα τοῦ γέρου Παρθενῶνα.
Ἦταν φιλέλληνας καθὼς λέν κι' αὐτὸν τὸν Ἀμπουε τώρα...